

Paulo Coelho

Akra'da Bulunan Elyazması

ÇEVİRİ: EMRAH İMRE

PAULO COELHO
Akra'da Bulunan
Elyazması

Manuscrito encontrado em Accra, Paulo Coelho

© 2012, Paulo Coelho

© 2012, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Sant Jordi Asociados (Barcelona, İspanya) aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.paulocoelhoblog.com

1. basım: Ekim 2012

Bu kitabın 1. baskısı 50 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Tanay Burcu Ural Kopan

Kapak şablon tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak tasarımı: IGNITION CREATIVE

Kapak resmi: © iStockphoto.com

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-07-1539-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

PAULO COELHO

Akra'da Bulunan Elyazması

Portekizce aslından çeviren

Emrah İmre

PAULO COELHO, 1947'de Brezilya'nın Rio de Janeiro kentinde doğdu. Kendini tümüyle edebiyata vermeden önce tiyatro yönetmenliği, oyunculuk, şarkı sözü yazarlığı ve gazetecilik yaptı. 1986'da yayımlanan *Hac* adlı ilk romanının ardından gelen *Simyacı* ile dünya çapında üne erişti. *Simyacı*, XX. yüzyılın en önemli yayıncılık olaylarından biri oldu ve 18 ülkede 30 milyon sattı. Coelho, *Brida* (1990) *Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım* (1994), *Beşinci Dağ* (1996), *Işığın Savaşçısının Elkitabı* (1997), *Veronika Ölmek İstiyor* (1998), *Şeytan ve Genç Kadın* (2000), *On Bir Dakika* (2003), *Zâhir* (2005), *Portobello Cadısı* (2006) ve *Kazanan Yalnızdır* (2008) gibi yapıtlarıyla sürekli olarak çoksatar listelerinde yer aldı. 150 ülkede, 66 dilde yayımlanan kitaplarının toplam satışı 100 milyona ulaştı. Bugüne kadar pek çok ödül ve nişana değer görülen Coelho, Birleşmiş Milletler Barış Elçisi ve Brezilya Edebiyat Akademisi üyesidir.

Paulo Coelho'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

<i>Simyacı</i> , 1996	<i>On Bir Dakika</i> , 2004
<i>Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım</i> , 1997	<i>Zâhir</i> , 2005
<i>Beşinci Dağ</i> , 1998	<i>Hac</i> , 2006
<i>Veronika Ölmek İstiyor</i> , 2000	<i>Portobello Cadısı</i> , 2007
<i>Şeytan ve Genç Kadın</i> , 2001	<i>Kazanan Yalnızdır</i> , 2009
<i>Işığın Savaşçısının Elkitabı</i> , 2003	<i>Brida</i> , 2010
	<i>Elif</i> , 2011

NSRM'ye, mucize için minnettarım,
ve Mónica Antunes'e,
hayır dualarını asla boşa harcamadığı için...

Ey günah işlemeden hamile kalan Meryem,
senden yardım isteyen bizler için dua et.
Amin.

“Ey Kudüs kızları, benim için ağlamayın;
kendiniz ve çocuklarınız için ağlayın.”

Luka 23:28

Önsöz ve selamlama

1945 yılının Aralık ayında kendilerine dinlenecek yer arayan iki kardeş, Yukarı Mısır'da, Hamra Dom bölgesindeki bir mağarada papirüslerle dolu bir testi bulurlar. Kanun gereğince yetkilileri uyarmak yerine papirüsleri birer birer antika pazarında satmaya karar verirler, böylece hükümetin dikkatini çekmeyeceklerdir. Anneleriye “kötü güçler”den korkarak yeni keşfedilen papirüslerin bir kısmını yakar.

Ertesi sene, tarihe geçmeyen sebeplerle, kardeşlerin arası açılır. Durumu malum “kötü güçler”e yoran anneleri elyazmalarını bir papaza verir, papaz da aralarından birini Kahire'deki Kıpti Müzesi'ne satar. Burada papirüsler bugüne kadar sahip oldukları ismi alırlar: Nec Hemmadi Elyazmaları (buldukları mağaranın en yakınındaki kasabaya atfen). Müzenin uzmanlarından, dindar bir tarihçi olan Jean Doriesse, keşfin önemini anlar ve 1948'de yayımladığı bir makalede elyazmalarından ilk kez bahseder.

Diğer elyazmaları da birer birer karaborsaya düşer. Mısır hükümeti çok geçmeden bu keşfin önemini idrak eder ve elyazmalarının ülkeden dışarı çıkarılmasını engellemeye çalışır. Mısır'da 1952'de yapılan darbeden kısa bir süre sonra elyazmalarının büyük bölümü Kahire'deki Kıpti Müzesi'ne teslim edilir ve ulusal miras ilan edilir. Aradan sıyrılan tek bir metin, Belçika'daki bir antikacıda ortaya çıkar. New York'ta ve Paris'te defalarca satılmaya çalışılır ve sonunda 1951'de Carl Jung Enstitüsü tarafından satın alınır. Ünlü psikanalistin ölümüyle birlikte, artık “Jung Kodeksi” diye anılan elyazması Kahire'ye geri getirilir. Bine yakın sayfadan oluşan Nec Hemmadi Elyazmaları bugün Kahire'de bir arada bulunmaktadır.

* * *

Bulunan papirüsler, Hıristiyanlığın ilk yüzyılı ile MS 180 arasında yazılmış metinlerin Yunanca çevirileridir ve günümüzdeki İncil’de bulunmadıkları için “apokrif metinler” diye anılan metni meydana getirirler.

Peki neden böyle olmuştur?

MS 170 yılında bir grup piskopos, ‘Yeni Ahit’i oluşturacak metinleri seçmek amacıyla bir araya gelir. Ölçütleri basittir: Dönemin sapkınlıkları ve mezhepsel ayrılıklarıyla mücadele etmeye yarayacak her şey ‘Yeni Ahit’e dahil edilecektir. Kendilerince Hıristiyanlığa uygun gördükleri metinleri ve mektupları seçip toplayarak günümüzdeki ‘Yeni Ahit’i oluştururlar. Piskoposların bu buluşmasından ve kitap listesinden, pek bilinmeyen Muratori Kanonu’nda bahsedilir. Nec Hemmadi’de bulunanlar gibi diğer kitaplarsa kadınlarla ilgili metinler içerdikleri (Mecdelli Meryem İncili gibi) veya İsa’nın mukaddes görevinin bilincinde olduğunu belli ettikleri, dolayısıyla da ölümünü daha az ıstıraplı ve sancılı kıldıkları için ‘Yeni Ahit’in dışında bırakılır.

* * *

1974 yılında Sir Walter Wilkinson adlı İngiliz arkeolog, Nec Hemmadi yakınlarında diğer bir elyazması bulur; bu elyazması Arapça, İbranice ve Latince olmak üzere üç dilde yazılmıştır. Bölgede bulunan eserlere dair kanunları bildiğinden metni, Kahire Müzesi’nin Antik Kalıntılar Bölümü’ne gönderir. Çok geçmeden yanıt gelir: Dünyada bu metnin en az 155 nüshası dolaşmaktadır (üç tanesi de müzededir) ve bütün nüshalar birbirinin aşağı yukarı aynıdır. Organik malzemelerden alınan verileri analiz etmeye yarayan Karbon 14 testi sonucunda, papirüsün nispeten yeni olduğu ortaya çıkar; büyük ihtimalle Hıristiyanlığın 1307. senesinde yazılmıştır. Metnin Mısır topraklarının dışındaki Akra şehrinde yazılmış olduğu kolayca tespit edilir. Böylece ülkeden çıkarılması için herhangi bir engel kalmaz ve Sir Wilkinson elyazmasını İngiltere’ye götürmek için Mısır hükümetinden yazılı bir izin alır (Ref. 1901/317/IFP-75, 23 Kasım 1974 tarihli).

* * *

1982 Noeli'nde Galler'deki Porthmadog kasabasında Sir Walter Wilkinson'un oğluyla tanışmıştım. Babasının bulduğu elyazmasından bahsettiğini hayal meyal hatırlıyorum; ama ikimiz de konuya fazla önem vermemiştik. Aradan geçen yıllar boyunca samimi bir arkadaşlık kurduk ve kitaplarımı tanıtmak için ülkesine seyahat ettiğimde birkaç kez daha görüşme fırsatı bulduk.

30 Kasım 2011'de, tanıştığımızda bahsettiği metnin bir kopyası elime geçti. şimdi onu sizlere aktaracağım.

“Artık yaşamımın sonuna geldim”

Yazmaya şöyle başlamayı ne kadar çok isterdim:

“Artık yaşamımın sonuna geldim, dünyayı arşınlarken bütün öğrendiklerimi benden sonra geleceklere bırakıyorum. Umarım faydasını görürsünüz.”

Ama böyle demem ne yazık ki mümkün değil. Sadece 21 yaşındayım; annemle babam, beni sevgiyle yetiştirdiler ve hem sevdiğim hem de beni seven bir kadınla evlendim. Ama yaşam yarın bizi ayıracak ve her birimiz kendi yoluna, kendi kaderine gidecek ve ölümüyle kendince yüzleşecek.

Ailemiz için bugünün tarihi 14 Temmuz 1099. Kudüs şehrinin sokaklarında birlikte oynadığımız çocukluk arkadaşım Yakub’un ailesi içinse 4859; Yakub, Yahudi dininin benimkinden daha eski olduğunu söylemeye bayılır. Hayatını artık sona yaklaşmış bir tarihi kaydetmeye adanmış olan saygıdeğer İbn el-Esir içinse 492 senesi bitmek üzere. Ne tarihlerimiz ortaktır ne de Tanrı’ya tapınma biçimimiz; ama bunlar haricinde birbirimizle gül gibi geçiniriz.

Geçen hafta komutanlarımız bir araya geldi ve Frenk askerlerinin bizimkilerden çok daha üstün ve donanımlı olduğu kanaatine vardılar. Herkesin bir seçim yapması şart koşuldu: Ya şehri terk edeceğiz ya da yenileceğimiz kesin olmasına rağmen ölünceye kadar savaşaacağız. Halkın çoğunluğu şehirde kalmayı seçti.

Müslümanlar, şu anda Mescid-i Aksa'da toplanıyor, Yahudiler, askerlerini Mihrab-ı Davud'da bir araya getiriyor; birçok mahalleye yayılmış olan Hıristiyanlarsa şehrin güney kısmını savunmakla yükümlüler.

Şimdiden dışarıdaki saldırı kulelerini görebiliyoruz; gemilerden özenle sökülmiş tahtalardan yapılmışlar. Hareketliliğe bakılırsa düşman askerleri yarın saldırıya geçecek; papa uğruna, şehrin “özgürleştirilmesi” ve “mukaddes arzular” adına kan dökcekler.

Bu akşam, bin yıl önce Romalı Vali Pontius Pilatus'un İsa'yı çarmıha germeleri için toplanan kalabalığa teslim ettiği meydanda, her yaştan kadınlı erkekli bir grup, hepimizin Kıpti adını verdiği Yunanlı adamı dinlemek için toplandı.

Kıpti tuhaf bir adam. Doğduğu şehir olan Atina'dan ilkençliğinde ayrılıp para ve maceranın peşine düşmüş. Açlıktan ölmek üzereyken şehrimizin kapısını çalmış ve hoş karşılanınca yavaş yavaş yolculuğuna devam etmekten vazgeçmiş ve buraya yerleşmeye karar vermiş.

Bir ayakkabıcıda iş bulmuş ve bütün görüp duyduklarını –tıpkı İbn el-Esir gibi– yarınlara aktarabilmek için aklında tutmaya başlamış. Hiçbir dine mensup olmaya çalışmamış, kimseler de onu, aksine ikna etmeye uğraşmamış. Ona göre ne 1099'dayız, ne 4859'da, ne de 492 yılının sonunda. Kıpti yalnızca içinde bulunduğu âna ve “Moira” denen varlığa inanır. Moira adlı esrarengiz tanrı, çiğnenmesi halinde dünyanın yok olacağı tek bir yasadan sorumlu İlahî Güç'ü temsil etmektedir.

Kudüs'teki üç dinin başlıca temsilcileri Kıpti'nin yanındaydı. Komutanlarsa konuşma boyunca ortada görünmedi; çünkü bizim tamamen beyhude olduğuna inandığımız direnişin son hazırlıklarını tamamlamakla meşguldüler.

“Asırlar önce bu meydanda bir adam yargılandı ve mahkûm edildi,” diye konuşmaya başladı Yunanlı adam. “Şu sağdaki sokakta ölüme adım adım ilerlerken bir grup kadının arasından geçti. Ağladıklarını görünce, ‘Benim için ağlamayın, Kudüs için ağlayın,’ dedi. Şimdi yaşadık-

larımıza dair bir kehanetti bu. Yarından itibaren şu anda ahenk olarak gördüğümüz şey, ahenksizliğe dönüşecek. Mutluluğun yerini matem alacak. Barışın yerine gelen savaş öyle uzun sürecek ki ne zaman sona ereceğini hayal bile edemeyeceğiz.”

Kimse konuşmadı, çünkü hiçbirimiz orada ne yaptığımızı bilmiyorduk. Kendi kendilerini “Haçlı” diye adlandırılan işgalcilere dair bir vaaz daha dinlemeye mecbur muyduk?

Kıpti, içimize düşen şüphenin tadını çıkardığı uzun bir suskunluğun ardından anlatmaya koyuldu:

“Şehrimizi talan edebilir ama burada öğrendiklerimizi silemezler. İşte bu yüzden, ilmimizin surlarımız, evlerimiz ve sokaklarımızla aynı kaderi paylaşmasına izin vermemeliyiz. Peki ilim derken neyi kastediyorum?”

Kimseden ses çıkmayınca konuşmayı sürdürdü:

“Yaşam ve ölüm hakkındaki mutlak hakikati kastetmiyorum; gündelik yaşamın karşımıza çıkardığı zorlukların üstesinden gelerek hayatta kalmamızı sağlayan şeyi kastediyorum. Kitapların bize bahsettiği, yalnızca gerçekleşen ve gerçekleşecek olaylar hakkında boş yere konuşup durmamızı sağlayan âlimliği değil, vicdanı temiz adam ve kadınların yüreklerinde bulunan bilgeliği kastediyorum.”

Kıpti şöyle devam etti:

“Ben okumuş bir adam olmama ve bunca yıldır antik kalıntıları toplamış, nesnelere tasnif etmiş, tarihleri toparlamış ve siyaset konusunda tartışmış olmama rağmen ne diyeceğimi pek bilemiyorum. Ama şimdi İlahî Güç’e yüreğimi arındırması için yalvarıyorum. Sizler sorun, ben cevaplandırayım. Eski Yunan’da ustalar, bilgilerini böyle edinirlerdi; öğrencileri onlara daha önce hiç kafa yormadıkları konularda soru sorduğunda cevap vermeye mecburdular.”

“Peki cevaplar ne işimize yarayacak?” diye sordu kalabalıktan biri.

“Kimileri söylediklerimi yazıya geçirecek. Kimileri ise sözlerimi aklında tutacak. Asıl önemli olan, bu akşam siz-

lerin dñnyanın dört bir yanına dağılarak duyduklarınızı yaymanız. Böyle yaparsanız Kudüs'n ruhu baki kalır... ve bir gün onu yalnızca bir Şehir olarak değil, bilgilerin bulunduğu ve barışın yeniden egemen olduğu bir yer olarak tekrardan inŐa edebiliriz.”

“Yarın bizi nelerin beklediğini hepimiz biliyoruz,” dedi bir baŐkası. “Nasıl barış yapabileceğimizi tartıŐsak ya da savaŐa hazırlansak daha iyi olmaz mı?”

Kıpti, bakıŐlarını yanındaki din adamlarının üstünde gezdirdikten sonra yeniden kalabalığa döndü.

“Yarın bize neler olacağını kimse bilemez, nk her günün iyisi ve kötüsü aynı gün içinde olup biter. Oyleyse dışarıdaki askerleri ve içinizdeki korkuyu unutun. Bugün olup bitenleri, bu toprakların miras kalacağı kiŐilere biz anlatmayacağız; bu sorumluluk tarihe aittir. Biz gündelik yaşamımızdan, yüzleşmek zorunda kaldığımız güçlüklerden bahsedeceğiz. Geleceği sadece bu ilgilendirir; nk ben önümüzdeki bin yılda büyük deđiŐikliler olacağına inanmıyorum.”

Paulo Coelho

Akra'da Bulunan Elyazması

Düşman onlardan çok daha üstün, ertesi sabah saldırıya geçecekti. Halkın çoğunluğu, yenileceklerini bildiği halde, şehirde kalmayı seçti. O akşam, her yaştan kadınlı erkekli bir grup, Kıpti dedikleri Yunanlı'yı dinlemek için meydanda toplandı.

Kıpti, hiçbir dine mensup değildi; sadece bütün duyduklarını, yarına aktarabilmek için aklında tutmuştu.

Kıpti, yalnızca içinde bulunduğu âna ve Moira denen varlığa inanırdı.

"Yarımdan itibaren şu anda ahenk olarak gördüğümüz şey ahenksizliğe dönüşecek. Mutluluğun yerini matem alacak," dedi Kıpti.

"Şehrimizi talan edebilirler, ama burada öğrendiklerimizi silemezler. İşte bu yüzden ilimimizin surlarımız, evlerimiz ve sokaklarımızla aynı kaderi paylaşmasına izin veremeyiz... Peki ilim derken neyi kastediyorum?"

İlimle, gündelik yaşamın karşımıza çıkardığı zorlukların üstesinden gelerek hayatta kalmamızı sağlayan şeyi kastediyorum.

Yarı bize neler olacağını kimse bilemez... Çünkü her günün iyisi ve kötüsü aynı gün içinde olup biter. Öyleyse dışarıdaki askerleri ve içimizdeki korkuyu unutun...

Bizler şimdi, gündelik yaşamımızdan, yüzleşmek zorunda kaldığımız güçlüklerden bahsedeceğiz," dedi Kıpti.

Ve sevgiyi, kayı, yenilgiyi, yalnızlığı sordular ona. Korkuyu, sadakati, cinselliği, geleceği ve kaderi; ona kendilerini nasıl bulacaklarını sordular. Hayatın içinden gelen, cevapları binyıllar boyu değişmeden kalan soruları sordular ona.

Düşmanları beklerken, halk bir meydanda toplandı ve sordu.

Ve Kıpti, onlara cevap verdi.

ISBN 978-975-07-1539-6

9 789750 715396